

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Tiggeren

Citation: Michaëlis, Sophus: "Tiggeren", i Michaëlis, Sophus: *Livets Fest*, 1900, s. 27.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_05-shoot-workid56245/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Livets Fest

TIGGEREN

En Tigger sad paa Tærsklen i Ly af selve Domen,
der som en taarnhøj Kæmpe i sin Skygge skjuler Gnomen.

Det glade Solskin risled i et Vandsprings mange Kilder,
Den hvide Solbrand fyldte to mælkeblaa Pupiller.

Han sad med sine Pjalter midt i Marmormosaiken
med Haanden stadig fremstrakt i stum og haabløs Tiggen.

De blinde Øjne stirred paa hver, som hastig traadte
ad Kirkedøren ind bag den tunge Lædermaatte.

Men hver troende Sjæl gaar til Kirken selv i Vaande —
derinde er Madonna og Helgener redebonne.

Dér ofrer man til Forbøn tykke og tynde Kerter —
her hænger bag et Glasskab i Sølv de fromme Hjerter.

Her hyller man sit Hoved til Bøn i Sørgelinet
og støtter i hede Ønsker sin Pande mod Helgenskrinet.

Her kysser man med Ømhed den hellige Antons Sokkel
og øser sin Lægedom af en gammel, skimlet Knokkel.

Her findes Trøst og Helse for hver en Sot, som trykker —
der hænger ikke mindre end fire Par Krykker,

to Øren i Voks og en skrækkelig Bandage
— der er Helgener, som helbreder Gigt med Massage.

Foran Alteret knæler de broderte Messehagler,
mens i udskaarne Stole de hellige Brødre kagler.

Og hele Præsteflokken højt imod Koret bræger,
og den himmelske Latin alle Hjerter vederkvæger.

Men den, som Kristus søger, faar ham at se i Vugge:
her ligger han i sin Krybbe, svøbt som en Kniplings-Dukke

Og søger du efter Golgatha, da stands dit Aandedræt
foran denne Altergrotte med et Vokskabinet:

En magisk Lampe belyser det stemningsfulde Rum —
der ligger den døde Frelser i Vokset gul og stum.

Og søger du Kunsthistorie i laasede Kapeller,
kan Sagrestanen aabne de hemmeligste Celler.

For et Par Soldi trækker han bort ethvert Gardin,
forklarer enhver Legende, om du gi'r til et Glas Vin.

Den straalende Dømskat er nypudset blank —
alt det Guld faar man at se for den Spotpris, en Frank.

Knæskallen imod Gulvet, for hver Helgen et Buk,
saa gaar de Fromme ud med et Lettelsens Suk.

Derude vinker Solen bag Dørens tunge Læder.
To blinde Øjne stirrer paa hver, som udad træder.

Han soler sine Pjalter midt i Marmormosaiken
med Haanden stadig fremstrakt i stum og haabløs Tiggen.

Den eneste, den eneste, man ikke saa derinde,
han sidder her paa Tærsklen, gammel og syg i Sinde.

Han sidder lukket ude af sin egen Kirkes Favn,
forglemmt af dem, der bærer hans hellige Navn.

Han sidder stum og ene i sin Blindheds evige Nat.
Ingen, der gaar forbi, véd, hvem han har forladt.